

δλο και με το γυμνόν άνθρωπο έχουν να κάμουν, τόν εξετάζουσι γδυμένο χωρίς φορέματα και χωρίς τή μουτζούνα που φέρει στήν κοιωνία.

Μπρός στην ἀρρώστια κάθε ντροπή χάνεται και τήν τεχνική γλώσσα που «έξ απαλών δούλων» ο δυστυχημένος μας πελάτης έμαθε, γρήγορα τήν ξεχνά άμα δη τον κίνυνο και τότε αφίνει τήν καρδιά του να μιλήση και μιλεί τή γλώσσα του Ψυχάρη όπως μπορεί.

Από τόν καιρό που ύλάρχει ζωμοσύνη ποτέ γιατρός δεν άκουσε πελάτη να ζητά να φάγη ά ρ τ ο ν, ζητά ν ε ρ ο να πιη και ψ ω μ ι να φάγη.

Και όταν φωνάζη τόν πόνο του, ποτέ άρρωστος δεν έιπε πως ά λ γ ε ι. Και σεΐς, αγαπητέ μου φίλε, θυμηθείτε λίγο τούς πόνους που έτραβήξατε και με το χέρι στην καρδιά πέρμουτε αν μέσα στη χειρότερη στιγμή σας κατέβη ή ιδέα να φωνάζετε ό π ο ι ο ν ά λ γ ο ς. Μόνο ή ιδέα πως μπορεί κανείς να μεταφράση τόν τρομερό πόνο που δόναι ο πόνος με τέτοιες λέξεις άστοργες, θά σας έκανε να ξεκαρδιστήτε από τά γέλοια σε μία στιγμή που τέτοια επιθυμία δέ θά είχατε.

Έγώ δεν είμαι κακός άνθρωπος, μά, έτσι για τόν γούστο, θά σας προτείνω να κάμουμε ένα πείραμα.

Παραδόστε μου τόν κ. Μιστριώτη να τού κάνω μία έγχειρυσούλα: ο μία μικρή, μικρή κοψιά στο δέρμα, όσο χρειάζεται για να φωνάζη «μάννα μου», και θά δοϋμε αν θά μπηξη μία φωνή «ω μητερο».

Μείνατε όμως ήσυχος και καθησυχάσατε και τόν σοφόν φίλο σας Μιστριώτη για τούς αιμοχαρείς μου σκοπούς. Αν είχα τόν άντύχημα να τόν έγχειρήσω (και λέω άντύχημα γιατί τζαπατζής θάτανε καθό συνάδελφος) θά τόν αφιόνιζα κ' έτσι μονάχα θά τόν εμπόδιζα ν' άπαρηγή τις άρχές του κάνοντάς τονε να σωπήση.

Μά τί είναι λοιπόν άντύχημα ή γλώσσα που τήν ώρα που ο άνθρωπος κινυνεύει, θυμώνει άρρωσταίνει, αγαπά, τήν ώρα που πρεπε νάχη έτοιμες λέξεις να μεταχειριστή, τήν ώρα που τήν έχομε περισσότερο ανάγκη, μάς ξεφεύγει και χάνεται; τούτο τόν λέμε χαρακτηριστικό γλώσσας ξένης ή νεκρής. Και για τέτοια τή θωροϋν όλοι εκείνοι, που παιδιά ή μάννα τους

νανούρισε με τά γλυκά λόγια τής μητρικής τους γλώσσας.

Ας τή φυλάξουνε «τήν καθαρεύουσα τους», και άς τήν άπολιμάνουν άκόμα περισσότερο, αν θέλουνε για τά γράφουν βιβλία γιατρικά, όπως άλλη φορά γράφανε τά Λατινικά. Ας τή μεταχειρίζονται και στα Δικαστήρια για να ξυπάζεται ο δχλος και άς τή μιλοϋν, αν τούς λή ή καρδιά, στον κύκλο τους όπως στο μεσαιώνα μιλούσανε Λατινικά. Έμε δέ με πειράζει. Βρίσκω μάλιστα πως πρέπει να τή διατηρήση άκέραια με τήν παράδοση της, ή Βυζαντινή μας εκκλησία, γιατί εκεί έστηρίξαμε τή δύναμή μας και τήν έλλίδα μας. Μά να μου λέτε πως άντύχημα είναι ή ζωντανή γλώσσα του λαού είναι σα να θέλετε να παίξετε με τις λέξεις.

Και επειδή σας έχτιμω και έχω ευχαρίστηση να διαβάζω τά γαλλικά σας, σας γράφω τούτο τόν γράμμα που κανένα σκοπό δεν έχει να λιγοστεΐη τόν σεβασμό που τρέφω για τόν ταλέντο σας και για τήν αξιόλογη φημερίδα σας.

Γ. ΦΩΚΑΣ

καθ. του Πανεπιστημίου

Διδασκάλισσα πρωτοβαθμια, ή όπισία εργάσθηκε εις τόν έξωτερικόν, ζητεί θέσιν είτε εις οικογένειαν είτε εις σχολείον εδώ ή εις έπαρχίαν ή εις τόν έξωτερικόν.

Διεύθ νους: Οδός Σηυρ. Τρικοίπη 12.

λιστα δυό δυόμιση ώρες, ήρθε στην κάμερή του, συγύρισε και τή βαλίτσα του για τόν ταξίδι: δεν πόνεσε πουθενά, παρά λιγάκι τόν σκέλι της ή όρεξη σα να ξυπνούσε και τόν κουράγιο στον τόπο του. Ναί, μά σα φύγη ο Αντρέας;

Έμαθε ωστόσο πρΰματα σημαντικά στη μικρή του τή διαμονή, και τΰμαθε από τούς γιατρούς τούς ίδιους. Η Κατινούλα, όπως είδαμε, πιασμένη από τήν πολύπλοκή της άρρώστικ, όχι μόνο στη φύσκα και στα φουσκομέρια, παρά μεριές μεριές σ' όλον σκεδόν τόν οργανισμό της. Να όμως που ρητά του δήλωσε ο κ. Κούρης πως τΰστερο της τόν πλεμόνι, άντις να προχωρούνε οι μικρές του οι πληγούλες της κορφής ως τή μέση του κλωστήτου, έμοιαζε σα να μην αλλάζη, σα να γιατρέβεται κιόλας. Η άντερια τελειωμένη δεν ξανάπαθε ύστερα από τόν μπισμοϋτό και δέ φαίνεται να έχει άντεροφύμωση. Για τή φύσκα πια, τόν γνώριζε κι από τήν αρχή του Γενάρη ο Αντρέας, πως ή φουσκοφύμωση σταμάτησε με τΰ σωστά της, πως τΰπίστεφο άκολούθησε, δηλαδή πως ή φύσκα βόδιζε και τΰ φύματα πέφτανε. Λοιπόν ή άρρώσθη καλύτερεβε, δεν είναι ζήτημα ένα ένα χανόντανε τΰ κακά τΰ σημάδια. Ωστόσο ή κατάσταση της άρρώστης άναπόδη. Αφού σιγά σι-

γά προς τήν άνάρρωσή τους βαδίζανε ή φύσκα τΰντερο και τόν πλεμόνι, από που ή κουράση, από που οι θερμοκρασίες; Τις είκοσι τρεις του Γενάρη, τρίτη, 38°—37^o8' τήν τετάρτη, 38^o6—38^o4, και έακολουθήσανε χειρότερες κατόπι. Κάτι θά προτοιμαζότανε, δεινό βρωτούσε ο Αντρέας τούς γιατρούς, δεν του λέγανε τίποτα: ή δεν ζήρανε ή δέ θέλανε να του πουνε. Σ' αυτό άπάνω έφυγε ο Αντρέας.

Ο κίνυνος που άκόμη δέ φανερώνεται είναι τρομαχτικός, πιο τρομαχτικός από τόν κίνυνος που φανερώθηκε. Λές και σου κάνει καρτίρι, να ζετρουπίωση από παντού και φαντάζεσαι τΰφανταστα. Έτσι ζούσε τώρα ο Αντρέας. Από τήν πέμτη στο σαββατο, δηλαδή από τις είκοσιπέντε στις είκοσι έφτά, δεν έτυχε και τίποτις σημαντικό. Έτσι κ' έτσι. Τήν πέμτη, άδυναμία και δίψα. Τήν παρασκευή, ταράχτηκε ο Αντρέας για τΰ μαντάτα: «Στις όχτώμιση, παρακάλεσα να μου βάλουνε πίσω τόν κεράκι, ξεχνά τόννομά του, και πήρα ένα χάπι. Δεν μόρζεσα να κοιμηθώ παρά κάμποσο άργά κ' είχα όλο κρύους ιδρους. Τόν είπα τόν κ. Σεβιλιά και μου είπε πως είναι από τήν άδυναμία. Βάσταζε ως τΰ μεσάνυχτα. Τότες άποκοιμήθηκα, μά λίγη ώρα κατόπι ξυπνώ με κάτι παράξενους λυγμούς: δεν εκλαιγα διόλου, μά

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τήν Ελλάδα αρ. 10.—Για τόν έξωτερικό φ9 αρ. 10.

20 λεπτά τόν φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στο κίοςκια της Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Έθν. Τραπεζής Έπ. Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου, (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρομου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανολακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξαρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστιας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδός Σταδίου, άντικρύ στη Βουλή). Στο Βόλο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι άδικημένοι— Έπιστημονικά κόμματα— Η κ. Τζοβάννα Μεσουζέση.

ΜΕΡΙΚΟΙ γιατροί τώρα τελευταία διαγωνισήκανε για να καταταχούνε στο Ναυτικό. Διαγωνισήκανε δώδεκα. Οι τέσσερις πετύχανε, οι όχτώ δεν πετύχανε. Ποιοί είναι οι ίκανοί, ποιοί οι άνικανοί;

Νά ένα άνιγμα που παρουσιάζεται στερρότυπα ύστερα από κάθε Ρωμαϊκό διαγωνισμό. Και ή λύση του, είναι στερρότυπη κι αυτή πάντοτε. Ίκανοί είναι όσοι δεν πετύχανε και άνικανοί όσοι πετύχανε. Και δός του άναφορές στο Έργο και διατριβές στις έφημερίδες και τρεχάματα βουλευτάδων και χαλασμός κόσμου. Κι αν τύχει οι ίκανοί (όσοι δεν πετύχανε δηλ.) νάχουν μετΰματα στην Κυρώνη, άκουρώνεται ο διαγωνισμός, γίνεται καινούριος, πιτυχάνουν οι άδικημένοι, αρχίζουν πάλι καινούριες διαμαρτυρήσεις και φωνές από κείνους που δεν πετύχανε τή δεύτερη φορά, και πάει λέοντας.

Κατάτητος πιά, ότα διαβάζουμε σήμερα πως έγινε κάποιος διαγωνισμός, να νάχουμε για σίγουρο πως θά διαβάσουμε αύριο ότι ο διαγωνισμός αυτός δεν έγινε δίκαια και κάλοσυνείδητα και τόσο τις συνηθίσαμε πιά αυτές τις Ρωμαϊκές κομωδιές όποτε όταν άκούμε κανένα να παραπονείται πως άδικήθηκε στο διαγωνισμό, τόν λέμε:

— Τόν ξέρομε. Μας τΰπαν κι άλλοι!

Βιάζω, κύριε, φημερίδα κι ότα μου στέλνον τίποτα να τόν δημοσιέψω σημαίνει πως με άναγνωρίζουν για ίκανόν να τόν κρινώ αν είναι καλό ή κακό, ή μου κάνει για τή φημερίδα μου ή όχι. Άμα δέ μου τόν άναγνωρίζεις αυτό, είναι πε-

τό στΰθος μου σηκωνήκατε κι άνακουρϋσακ, λέτε κ' είχα κλαψί και κλαψί δίχως τελειωμό». Τί να έτανε τέτοιο ήλωστο κλάμα; Στο ίδιο τόν γράμμα της, έβλεπε, σα βουδΰ, ήμιλήθη σια, σταπόβαθα της σκηνής, να περνώ κι ο κ. Χουίταρης. «Ήρθε σήμερα τόν πρωΰ και τόν είπα πως ξυπνούσα τώρα με 39° κι άποκοιμήμουνε με τους 38^o8, πως είμουνε άδύνατη και πως έπρεπε νακαταφτώ. Ο Δέν άποκρίθηκε ο κ. Χουίταρης: μπορεί να τόν ζήρανε τΰ βάδια γιατί κλαίει κι ο ύπνος του άρρώστου.

Ανοιξε τΰ μάτια ο Αντρέας με κάτι άλλα που διάβασε στο γράμμα του σαββατου, είκοσι έφτά: «Μεγάλα πρΰματα δέ μου είπε χτες ο κ. Κούρης: ώστόσο τόν είπα πως είμουνε φοβερά κουρασμένη. Μόλις έφυγε, στις πεντέμιση, κι άρχίσανε να μου πονούνε ή φύσκα, ή κοιλιά, τόν στΰθος, τόν κεφάλι, όλα μου, μ' ένα λόγο. Κάθε σερΰ που έβηχα, πηδούσε μέσα μου ή καρδιά μου, και τΰ δόντια μου τρίξανε κι από τήν κορφή στα νύχια έτρεματίες τις όχτώμιση να μην τΰ κολυλούμε, είμουνε πολύ άχαμνά: ή Βιχτώρια θέλησε μάλιστα να μείνη κανεις τή νύχτα μαζί μου, αν τυχόν μου έβη τίποτις και δέν είμαι καλά. Τής είπα όμως πως ά μου βάλουν ένα πισάβετο—να, που έμαθα και τόννομα—θ

